

Parkov: Det vil formentlig have Interesse at se lidt tilbage i Tiden, at se paa, hvorledes Rigsdagens Ting tidligere har stillet sig overfor disse Forslag eller Forslag af lignende Indhold som de, her foreligger. Jeg skal i den Henseende minde om, at der i en Betænkning, der blev afgivet den 7. April 1925 fra de konservative Medlemmers Side om et Forslag, som oprindelig gjaldt Afrustning, men, som efterhaanden ved et Samarbejde mellem Socialdemokrater og Radikale havde faaet et noget lignende Indhold som det foreliggende, saa at man vistnok i den Henseende kan sige, at de to Forslag er ens, blev udtalt, at dette Forslag ikke alene var militært værdiløst, men i høj Grad farligt for Landet. Man mente og udtalte i denne Mindretalsbetænkning, at det var farligt, fordi det var ganske uførene med Hensynet til den nationale Sikkerhed og med de folkeretlige Forpligtelser, som paahviler Danmark som neutral Stat og som Medlem af Folkeforbundet.

Jeg skal her blot minde om, at det var dette Forslag, som fra socialdemokratisk Side blev karakteriseret som en halv Indrømmelse til Sandheden og en halv Indrømmelse til Vanviddet. Det har imidlertid ikke hjulpet paa Forslaget, der stadig har det samme Indhold og formentlig stadig vil kunne betegnes med de samme Ord.

I 1926 udtalte dette Mindretal — det findes i Tillæg B. Sp. 509 —

„at man i 1922 gik den yderste forsvarlige Grænse for Nedsættelser meget nær.“

Man havde den Opfattelse,

„at den størst mulige Betyggelse for at undgaa Landets Inddragen i krigerske Forviklinger skabes ved Opretholdelsen af et efter Landets Evner og Omraade afpasset Forsvarsvæsen.“

Man udtalte endvidere, at man ikke den Gang ansaa Tilstanden ude omkring i Verden saaledes ændret, at Nedrustningen kunde finde Sted, og man saa heller ikke, at man andetsteds havde forsøgt at gaa denne Vej. Derfor mente man yderligere at maatte betegne det som ganske uforvarligt, at Danmark indlod sig paa en isoleret Nedrustning.

Saadan saa man paa det i 1926, og hvem der vil se paa, hvorledes Forholdene er nu i Dag i Europa eller ude i Verden, maa vel sige, at Forholdene ingenlunde har faaet et større Omfang af Sikkerhed — tværtimod, maa man vel sige som det ogsaa i de seneste Dage er udtrykt i „Flensborg Avis“ eller ved et Møde, som blev

holdt i Tønder: man er stadig af den Opfattelse, at der er Uro og Urocenterer, som naar som helst kan foranledige en Brand.

Jeg tror derfor, at de Ord, som blev udtalt den Gang, staar ved Magt, og maaske i endnu højere Grad staar ved Magt i Dag end i 1926.

Efter at Lovforslaget var blevet vedtaget her i Folketinget og kom over i Landstinget, indstillede Landstinget Forslaget til Forkastelse. Vi havde saa Forslaget til Behandling i Folketinget, og der blev nedsat et Udvalg, som den 12. April 1930 aflagde Beretning, i hvilken man kundgjorde, at Udvalgets Overvejelser ikke var tilendebragt. Vi har jo derefter haft Forslaget til Behandling i denne Vinter.

Der har tidligere været udtrykt nogen Forbavselse — og efter min Mening med Rette — over, at der kunde indledes Forhandlinger mellem Regeringspartierne og Venstre om Muligheden for en Afrustning, for efter de Udtalelser, der tidligere er fremsat, ogsaa fra Venstres Side og bl. a. ogsaa ved første Behandling her, maatte man gaa ud fra, at de to Partier var saa langt fra hinanden, at der ikke skulde kunne synes at være nogen Mulighed for en Forstaaelse. Det maatte endvidere forbavse, at der kunde gaa saa lang Tid, inden man mellem Forhandlerne blev klar over, at man i Virkeligheden stod paa diametralt modsatte Standpunkter.

Jeg beklager, at det har kunnet bringe nogen Forvirring ind i forsvarsvenlige Kredse, at man har set, at Venstre som forsvarsvenligt Parti, og med de Udtalelser, som er fremsat her af Venstres ærede Ordfører Gang paa Gang, naar denne eller en dertil svarende Sag har været til Behandling, Udtalelser, som gik klart og tydeligt ind for, at man vilde have et Forsvar for Landet, kunde komme ind paa og opholde Tiden saa længe med Forhandlinger med Regeringspartierne, som jo stod paa et diametralt modsat Grundlag.

Saaledes som Forholdene ligger nu i Øjeblikket, maa vi fremdeles fastholde, at Lovforslagene er ganske utilstrækkelige til at opfylde de Krav, der stilles til vort militære Værn. Vi betragter det jo som Forsvarets Hovedopgave at forsvare Danmarks nationale Uafhængighed, endvidere at forsvare vor Neutralitet i Overensstemmelse med gældende folkeretlige Regler og Aftaler, og der er for os ikke nogen som helst Tvivl om, at til Løsning af disse Opgaver er det foreliggende Forslag, baade i kvantitativ og i kvalitativ Henseende ganske uegnet.

Men dertil kommer vi jo ind paa Be-